766/07

Den 8. marts 2007 blev i sag nr. 69.023:

xxxxx xxxx
xx xxxxxx xxxxxx
xxxxxxx xxxxxxx xxxx xx xxx
xxxx xxxxxxx

mod

Danske Forsikring
Borupvang 4
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har Familiens Basisforsikring II i Danske Forsikring, klager over selskabets afvisning af at yde erstatning for stjålne smykker i forbindelse med et indbrudstyveri.

Selskabet har afvist dækning med henvisning til, at selskabet ikke kan erstatte ulovligt indførte varer.

Det fremgår af sagen, at klagerne den 4/7 2004 anmeldte, at de den 24/6 2004 havde været udsat for et indbrud, hvorved de havde mistet smykker for 81.500 kr. samt et kontantbeløb på 55.000 kr. Selskabet har anerkendt tyveriet som dækningsberettigende og har efter sagens indbringelse for nævnet udbetalt maksimumerstatning for kontanter i henhold til sumbegrænsning i forsikringsbetingelserne med henvisning til, at der er modtaget yderligere dokumentation. Selskabet har i skrivelse af 24/5 2006 til nævnet vedrørende dækning af enkelte smykker anført:

> "Vi har tidligere bedt om dokumentation for, at smykkerne skulle være lovligt indført til Danmark samt dokumentation for det kontante beløb.
>
> Med klagers brev til Ankenævnet følger dokumentation for ægteskabets indgåelse samt dokumentation for indrejsetidspunktet til Danmark. Da indrejsetidspunktet er

inden for de tilladte 4 måneder, skal vi herefter være indforstået med at lægge til grund, at smykker indført i forbindelse med denne indrejse ikke skulle afgiftsberigtiges. Vi er derfor indstillet på at erstatte tabet af disse smykker.

Ud af de anmeldte smykker er det kun nr. 19 og 20, det vil sige 2 halskæder med tilbehør samt 'diverse enkeltvise smykker', som opfylder kravene med hensyn til afgiftsfri indførsel. De 19 stk. armbånd er alle købt i Tyrkiet i sommeren 2002, og er altså ikke indført til Danmark senest 4 måneder efter ægteskabets indgåelse. Disse smykker skulle altså have været afgiftsberigtiget ved indførslen til Danmark. Da vi ikke har modtaget dokumentation for at dette er sket, kan vi ikke erstatte disse smykker."

Selskabet har i en tidligere skrivelse til nævnet, dateret 12/4 2006, redegjort således for baggrunden for at afvise dækning for ikke-afgiftsberigtigede smykker:

"Baggrunden for at vi har bedt klagerne dokumentere, hvornår H.U. og dermed også smykkerne kom til Danmark er, at vi er af den opfattelse, at vi, hvis vi udbetaler erstatning for smykkerne i overensstemmelse med klagers krav, selv risikerer at begå en ulovlighed.

Straffelovens § 290 (hæleribestemmelsen) kriminaliserer nu ikke blot medvirken til at sikre udbytte fra tyveri, men også udbytte fra andre lovovertrædelser herunder overtrædelse af særlovgivningen. I kommentaren til lovbestemmelsen er blandt andet anført, at hvis en ansat i den finansielle sektor har viden om eller anser det for overvejende sandsynligt, at en transaktion vedrører udbytte fra strafbart forhold, må den ansatte undlade at gennemføre transaktionen for at undgå strafferetligt ansvar.

At udbetale erstatning for smykker, som er indført til Danmark i strid med diverse told- og afgiftsbestemmelser, vil efter selskabets opfattelse være i strid med Straffelovens § 290 og med FAL § 35.

Udover at være i strid såvel med straffelovens § 290 som med FAL § 35 så ville en erstatningsudbetaling også være i strid med FAL § 39. Ved unddragelse af moms

udregnes således en bøde på 2 gange det unddragne beløb, og det betyder, at klagerne - hvis der vel at mærke skulle have været foretaget anmeldelse ved indrejsen - i alt skal betale omkring 60.000 kroner til Told og Skat. Hvis vi udbetaler erstatning til klagerne, opnår de således en uberettiget vinding."

Klagerne har i skrivelse modtaget i nævnet den 14/6 2006 anført:

"Vi er ikke enige med Topdanmark i deres opfattelse af, at en udbetaling for de resterende smykker (armbåndene) ville være lovstridig, idet vi har betragtet smykkerne som lovligt indført. Vi blev gift i december måned 2001 og afholdte i denne forbindelse bryllupsfest. Efterfølgende afholdte vi endnu en bryllupsfest i sommeren 2002. Armbåndene blev givet til os som bryllupsgave ved bryllupsfesten i sommeren 2002. Først i forbindelse med denne sag er vi blevet opmærksomme på at gaverne skulle indføres inden for 4 måneder efter selve brylluppet for at opnå afgiftsfritagelse. Da vi på tidspunktet blev oplyst om, at bryllupsgaver kunne indføres afgiftsfrit foretog vi os ikke videre i den overbevisning, at også disse gaver var dækket af afgiftsfritagelsen. Vi har handlet i god tro og vil gerne understrege, at det aldrig har været vores intention at unddrage os afgift.

Desuden er vi blevet oplyst af vores tidligere advokat, at FAL § 35 ikke kan anvendes i en sag som vores. Her skal henvises til Ankenævnskendelse i sag nr. 17.119 - 03.11.86.

...

Heller ikke FAL § 39 kan bruges til at afvise kravet, idet der ikke er tale om, at vi skulle få mere i erstatning end vi har mistet. Topdanmarks forklaring med dobbelt bøde kan vi ikke forstå har nogen relevans med denne paragraf.

At Topdanmark skulle kunne retsforfølges for at udbetale forsikring efter straffelovens § 290 anser vi som meget usandsynligt og hvad angår det strafbare forhold har Told og Skat oplyst at der højst kan blive tale om at betale den oprindelige afgift i det vi har handlet i god tro. Således kan heller ikke straffelovens § 290 finde anvendelse her.

Alt i alt mener vi derfor stadig, at Topdanmark har erstatningsansvar, også for de smykker der er indført i landet udenfor den afgiftsfrie periode."

Selskabet har hertil i skrivelse af 3/7 2006 til nævnet bemærket:

"Klager gør gældende, at de har været i god tro med hensyn til indførslen af smykker i sommeren 2002, og de mener derfor, at selskabet bør erstatte også disse smykker. I den forbindelse kan vi oplyse, at selskabet er indforstået med at udbetale erstatning også for disse smykker, når vi modtager dokumentation for, at klager har foretaget afgiftsberigtigelse.

Klagers bemærkninger i relation til FAL § 35 samt til AK 17.119 mener vi ikke er relevante. Efter vores opfattelse må denne bestemmelse fortolkes i overensstemmelse med den til enhver tid gældende lovgivning. Straffelovens § 290 er af nyere dato og denne bestemmelse har efter vores opfattelse den konsekvens, at ulovligt indførte effekter betragtes som ulovlig interesse, som vi hverken skal eller kan erstatte."

Klagerne har herefter i skrivelse af 19/7 2006 til nævnet anført:

"Det viser sig, at det ikke er muligt at betale afgift med tilbagevirkende kraft, hvis man ikke længere er i besiddelse af de afgiftspligtige varer. Dette er dog ikke noget, der ligger en afgørelse på og det har derfor ikke været muligt at få en skriftlig dokumentation for dette forhold. Vi er dermed ikke i stand til at imødekomme Topdanmarks forslag.

Vi anser dog stadig de resterende smykker som værende 'lovlig forsikret interesse', som redegjort for i forrige brev. Vi vil desuden gerne pointere, at det aldrig har været vores intention at smykkerne skulle give profit af nogen art. Smykkerne var en bryllupsgave og havde stor affektionsværdi for os.

Medmindre Topdanmark har et andet forslag til hvordan denne sag kan ordnes må vi derfor bede Ankenævnet for Forsikring tage stilling til hvorvidt de 19 armbånd af en værdi på 66.000 kroner skal erstattes af Topdanmark."

Hertil har selskabet i skrivelse af 7/8 2006 til nævnet anført:

> "I brevet skriver klager, at det ikke har været muligt efterfølgende at afgiftsberigtige, og klager mener derfor, at selskabet bør erstatte smykkerne, uanset at der ikke er foretaget afgiftsberigtigelse ved indførslen til Danmark.
>
> Hvorvidt klager rent faktisk har mulighed for efterfølgende at foretage afgiftsberigtigelse ændrer ikke på det faktum, at der er tale om ulovligt indførte varer, og vi fastholder derfor, at vi ikke kan udbetale erstatning for disse smykker. For god ordens skyld skal vi imidlertid gøre opmærksom på, at vi positivt ved, at nogle af vores kunder efterfølgende har foretaget en sådan afgiftsberigtigelse."

Af forsikringsbetingelserne fremgår, at dækningen for smykker er begrænset til 15 % af forsikringssummen pr. forsikringsbegivenhed.

Nævnet udtaler:

Nævnet lægger som ubestridt til grund, at klagerne har været i besiddelse af de smykker, der blev anmeldt stjålet i juli 2004. Nævnet lægger endvidere til grund, at smykkerne ikke har været behørigt afgiftsberigtiget.

Uanset de stjålne smykker ikke er lovligt indført her til landet, er de undergivet klagerens ejendomsret. Interessen i at undgå tyveri af de omhandlede genstande er derfor en lovlig interesse, der kan være genstand for forsikring, jf. forsikringsaftalelovens § 35. Da gerningsindholdet i straffelovens § 290 efter nævnets opfattelse ikke er realiseret eller vil blive realiseret ved udbetaling af erstatning i et tilfælde som det foreliggende, hvor klageren har ejendomsretten til smykkerne, og da selskabet ikke kan afvise dækning alene med henvisning til manglende afgiftsberigtigelse, er tyveriet af smykkerne således dækningsberettigende i henhold til klagerens familieforsikring, jf. bl.a. ankenævnskendelse 66.764.

Vedrørende erstatningsopgørelsen finder nævnet, at selskabet – inden for den for forsikringen gældende sumbegrænsning for smykker – skal dække, hvad smykkerne er værd uden afgiftsberigtigelse.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Selskabet, Danske Forsikring, skal anerkende, at tyveriet af smykkerne er dækningsberettigende i henhold til klagerens familieforsikring og skal opgøre samt udbetale klagerne den erstatning, som de i henhold til ovenstående har krav på, med tillæg af renter i henhold til forsikringsaftalelovens § 24.

J. Hermann